

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

De Conso||lacione Ivsto-|||rvm

Hillesheim, Ludwig

Coloniae, 1572

VD16 H 3678

De prosperis atque aduersis, quæ pijs atque impjjs ferè communia in vita sunt. De sententia diui Augustini. Capvt IX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60369)

tientiam resq; aduersas diuini & ad om-
ne opus bonum idonei efficitur, vt in die 2. Tim. 1.
Domini misericordiam & vitam adsequa 1. Tim. 6.
mur verè aternam.

De prosperis atque aduersis,
quæ pijs atq; impijs ferè cõmu-
nia in vita sunt. De sententia
diui Augustini. CAPVT IX.

SI igitur in vniuerso nõ corpori solùm
scaduco & infirmo, sed etiam iustorũ
hominum, propter quos omnia cõser-
uantur ac fiunt, vera & sempiterna salu-
ti ille accommodatus est ordo, quis non
agnoscit in eo, vt in ceteris omnibus, et di-
uina erga nos cura & consolationis vera
ingentē testificationē esse? cõprehensam nõ
fortuitis concursibus, sed causis immutabi-
libus, aternisque rerum, quæ etsi varia-
rum vicissitudinum plena sint, earum ta-
men rationem veritas ipsa defendit. Non
enim probabiliter dici potest, aut tantum
malorum in hominum vita versari ob
nullam causam, aut communem propè
omniã

omnium conditionem esse, nisi hac omnia
 ratione summa ad certum & predestina-
 tum à Deo finem, qui malo malis, bonis bo-
 no futurus sit, referrentur. Sed audiamus
 de his quæ constituta, diuinitus providen-
 tia cælesti sunt, Diuum Augustinum, mag-
 na autoritate virum, sententiam feren-
 tem. Is, Placuit, inquit, diuina providen-
 tia preparare in posterū bona iustis, qui-
 bus non fruuntur iniusti: & mala impijs,
 quibus non excruciantur boni. Ista ve-
 rò temporalia bona & mala vtrisque vo-
 luit esse communia, vt nec bona cupidius
 appetantur, quæ mali quoque habere cer-
 nuntur: nec mala turpiter euitentur, qui-
 bus & boni plerunque afficiuntur. Inter-
 est autem plurimum qualis sit vsus, vel ea-
 rum rerum, quæ prosperæ, vel earum quæ
 dicuntur aduersæ. Nam his bonis tempo-
 ralibus nec bonus extollitur, nec malis frā-
 gitur. Malus autem ideo huiusmodi infœ-
 licitate punitur, quia fœlicitate corrup-
 pitur. Ostendit tamen DEVS sæpè in his
 distribu-

distribuendis euidentius operationem suam. Nam si nunc omne peccatū manifesta plecteretur pœna, nihil vltimo iudicio reseruari putaretur. Rursus si nullū peccatū puniret aptè diuinitas, nulla esse prouidentia diuina crederetur. Similiter in rebus secundis, si non eas DEVS quibusdam petentibus euidentissima largitate concederet, non ad eum ista pertinere diceremus. Item quæ si omnibus eas petentibus daret, non nisi propter talia premia seruendum illi esse arbitrarentur, nec pios nos faceret talis seruitus, sed potius cupidos & auaros. Hæc cum ita sint, quicumq; boni, maliquæ pariter afflictī sunt, non idē ipsi distincti non sunt, quia disinctū non est, quod vtrique perpeſsi sunt. Manet enim dissimilitudo passorum, etiam in similitudine passionum, & licet sub eodem tormento, non est idem virtus & vitium. Nam sicut sub vno igne, aurum rutilat, palea fumat, & sub eadem tribula, stipula comminuuntur, frumenta purgantur, nec

C

ideo

ideo cum oleo amurca confunditur, qui
 eodem preli pondere exprimitur: ita vna,
 eademq; vis irruens bonos probat, purifi-
 cat, eliquat, malos damnat, vastat, exter-
 minat, vnde in eadē afflictione, mali Deū
 detestantur & blasphemant, boni autē precā-
 tur & laudant. Tantū interest, nō qua-
 lia, sed qualis quisque patiatur. Nam pari
 motu exagitatū, & exhalat horribiliter
 cœnum, & suaviter fragrat vnguentum.
 Hactenus Diui Augustini verba, in qui-
 us vtrorumque, que bona aut mala ex-
 istimantur, momenta insunt. Ho-
 rum assidua recordatio, nos metu libe-
 rabit atque timore, cum etiam ijs re-
 bus, que nos in noxijs ponimus salutarem
 vim inesse constet, ac predestinationis
 Dei secundum propositum ipsius, qui
 operatur omnia iuxta decretum volun-
 tatis sue, ad piorum conseruationem, v-
 niuersa referantur. Cum igitur DEVS
 ad nos castigandos corripieudosque pœ-
 nas immittit, hoc quod ille verè sapiens in-
 dicatus

Ad Ephe. 1.

dicatus monet, sequamur, ne vnquam ab *Prouerb. 3*
 eo deficiamus. semper ad orationis habitū
 reducti, in Dei virga, qua peccātes erudit,
 bacillo qui imbecilles sustentat, consolati-
 onis vim salutarem atque summam exi-
 stere credamus. Hinc illud bonū boni ad se *Psalms. 25*
 quentur, ne malorum aut prosperitate of-
 fendantur, aut cū ipsi in grauibus arū-
 nis sunt, iniuriam sibi fieri putent, &
 ea fortuna, quam improbos ferrē dece-
 bat, indigni esse videantur. Hæc qui-
 dem offensio multorum animis noctem
 offundit, & omnium seculorum bonis
 viris adhæsit, vt nihil certius sit, quā
 ab ipsa natura profectam, eiq̄ue infor-
 matam esse. Nam ex summa eius im-
 becillitate hæc inducta opinio est, quæ *Ierem. 12.*
 tamen aliquando vacat culpa, et Dei as- *Abac. 1.*
 sensione confirmatur. Cū enim non
 hic eorum sensus sit, vt eis veniant in
 dubium DEI fides atque promissa,
 quasi ab eo iniquo iudicio oppriman-
 tur, nec gratiæ locum apud eum vbi

consistant, reperire possint, sed plerunque in summis malis hanc affectionem exprimat dolor, flectat vita innocenter ac bene acta recordatio, est ei & venia & ignoscētia locus, tantum vt animi ad se redeant, habeant in consilio voluntatem dei, eiusque iudicium & auctoritatem prorsus sequantur.

Ex Iobo de bonorum in malis offensione, eiusque tota, ad vitandum atque sequendum, ratio.

CAPVT X.

EIus in Iobo, quaeque ei acciderunt indignè, tam firma est demonstratio, vt nihil ad summam eius certitudinem queat accedere. Is enim, etsi calamitatem fortiter ferret, tamen cruciatuum magnitudine expugnato animo atque eucto, sortem arumnosam suam, in qua nullo merito suo sit coniectus, grauisimè verbis deplorat. Coluisse Deum sanctè ac sincere, iuste & integrè omnia fecisse, homines omnes officio, in primis eos qui in egestate